

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1903.

Leto IV.

Grobovi.

1.

Cvetejo, cvetejo grobovi
kot v času pomladi vesele;
na njih pa nedolžne so sveče
pokojnim v spomin zabrlele.

Glej, mirno nedolžni plamenčki
med pisanim cvetjem brlijo:
Za dušami v sinje višave
plamenčki oditi želijo . . .

2.

Žalostno pojo zvonovi
črez večerno tiho plan;
nad grobovi, med grobovi
mrak se sklonil je teman . . .

Tam na gori v vasi skriti
polpozabljen grob leži:
O, da mogel poljuti
mamino gomilo bi!

Mrtvim dušicam brnijo
glasi žalostni iz lin;
v srcu meni pa budijo
žalosten, bridak spomin.

Vela trava jo pokriva,
sveč na njem gorečih ni,
a ljubezen nevenljiva
zanjo mi gori vse dni!

3.

Žalostno v obleki žalni
kraj grobov stoje ljudje;
a kraj njih telesa mrtvih
znancev v tihi zemlji spe.

Mir in molk pod zemljo vlada,
človek je človeku brat.
Spanje blaženih vsi spijo,
kot ga bomo mi enkrat . . .

Mimo grobov proti domu
tožno stopajo ljudje,
vrh neba — kot svetli upi —
božje lučice goré . . .

Borisov.

